

den bitter Nød, som nu paa mangfoldige Steder trods Alt, hvad vi have været Vidne til, ikke er bleven afhjulpen. Naar man derfor kommer til at tale om de fri Fattiggæster, har jeg altid ment, at det mest brændende Punkt var Kjøbenhavn. Der er den største Trang, der er det uanseligst at faae Opgaaven løst, og det er der, man trænger haardest til Lovgivningens Almenbestemmelser til Fremme af denne store Op-gave. Dette har vistnok ogsaa været For-slagsstillernes Opfattelse i det Væsentlige, men det forekommer mig ikke, at Redak-tionen af § 1 i den Henseende giver den fornødne Veiledning til ved Hjælp deraf at danne den almindelige Organisation, og navnlig skal, forekommer det mig, Lovgiv-ningsmagten i den Henseende erindre, at den Erfaring, vi have indhentet nu i længere Tider, navnlig i de senere Aar, synes at vise, at denne Sag, forsaavidt den skal støt-tes af Kommunalbestyrelsen, vil møde Mod-villie, ikke maaste paa Grund af Herte-laget, men paa Grund af Principerne. Det er derfor saa meget mere nødvendigt, at de høitærede Forslagsstillere faae udfor-met en Organisation, en Bestyrelse for en saadan Klasse i en saa kolossal Kommune og paa en saadan Maade, at man er nødt til at tage Hensyn til de i Loven derom fastsatte almindelige Grundtræk. Den Ud-skillelse, der i § 1 finder Sted eller kan finde Sted i Kommuner, som dog have fælles offentlig Fattigvæsen, tror jeg er i høi Grad uheldig, set i Forhold til det Vi-emed, som jeg haaber, man har eftertragtet ved dette Lovforslag. Der siges saaledes, at: „I Kjøbenhavn og Kjøbstæder med mindst 8,000 Indbyggere er Kommunalbesty-relsen berettiget til at dele Kommunen i flere Kredse“. Hvorfor ikke ogsaa Land-distrikter, som have over 8,000 Indbyggere? Vi have dem. Ligeledes have Landsogne, som høre til en Kjøbstad, en meget let Ud-gang til at blive udskilte som en egen Kreds, og det samme gjælder en Landkommune, der bestaar af mere end et Sogn. Jeg tror, det er et for Lovens Viemed farligt Prin-cip. Jeg tror, der maa holdes bestemt paa, at hvad enten Kommunen er lille eller stor, falder Omraadet for disse Kasjer her sammen med Omraadet for Kommunens Fattigvæsen. Dette vil selvfølgelig for Kjøbenhavns Kom-mune føre til, at selv om man deler og selvfølgelig maa dele den i flere Afdelinger, vil dog den fælles Hovedbestyrelse samle det Hele mere under en Synsvinkel, saa at ikke den ene Afdeling gaar i Ost, den Anden i Vest. Det er dernæst sagt i Lovforslaget, at Folk, der bo i Kommunen, om de end

ikke have Forsørgelsesret der, skulle have en lignende Ret til at hjælpes under den der nævnte Betingelse. De vide, at Understøt-telsesforeningerne her have haat den behn-derlige Skabank — jeg tror det har været gjennemgaaende — at holde udenfor deres Hjælp Alle dem, der i en vis Del Aar har boet her, naar de ikke have Forsørgel-sesberettigelse. Hvorvidt der nu er læmpet paa disse Regler, veed jeg ikke, de have tid-ligere været temmelig strengt overholdte, og der er skabt store Ulykker for de Baa-gjældende derved, hvilket jeg for Resten ikke her behøver nærmere at udvikle. Det er ab-solut rigtigt, at Lovforslaget tager Sigte paa at forandre dette Forhold; thi hvis dette Forhold ikke forandres, og Tankegangen Landet over endog bliver saaledes, er et væsentligt Viemed for Lovforslaget forspildt. Men skal det tages i Betragtning her for Kjøbenhavns Bedkommende og indgaa i den almindelige Tankegang, saa kan De jo vel se, at her maa omhyggelige Bestemmelser til om en forenet Bestyrelse, en samlet Hovedbesty-relse i hele Kommunen, for hvem Lovens Aand, Tro og Haab rigtig er bleven kaldt til Live og i hvis Bewidstbed den er gaaet ind, der maa ogsaa fællesmøder med Afdelingsbestyrelser til. Og der maa naturligvis blive Masser af Afdelingsbestyrelser, som indvirke saaledes paa hinanden, at man ikke i den ene Ende af Byen gaar udenom en af Hovedbestemmelserne i Loven, mens man holder den i den anden. Jeg udtalte an-gaaende § 1 den Hovedanskuelse, at man maa lade Omraadet for enhver af disse Kasjer — som jeg i Forbigaaende sagt hel-lere snarere kaldt Hjælpkasjer end Under-støttelseskasjer ogsaa af andre Grunde; jeg behøver kun at nævne det i Forbigaaende — falde sammen med Omraadet for Kommu-nens Fattigvæsen. Naar jeg lægger særdeles Vægt derpaa, saa er det, fordi denne Lov — hvad der jo ogsaa blev ytret af andre ærede Talere, og hvad der særlig har glædet mig ogsaa at høre fra Høires Side i Gaar, særlig pointeret af det ærede Medlem for Venø (Brockenhuus-Schack) — udviker den Tanke, der var for Vaag i 1856, men som blev stærkere, da den blev konfirmeret i 1867 ved Kommunallovgivningen, og som siden har udviklet sig i samme Retning, nemlig den Tanke, at hjælpe Folk, uden at de der-ved skulle komme ind under Fattigvæsenet. Jeg siger, at dersom Hensigten med denne Lov skal faae en særlig vidtrækkende human Betydning, saa maa vi sætte netop Hørs-topet for Loven paa denne Maade, som jeg nys fremhævede, og som jeg med særlig Til-fredsstillelse hørte fremhævet ogsaa fra Høires